

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 681/2023
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 528/2022 од 13.04.2022. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 528/2022 од 13.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 528/2022 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1886/17 од 29.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав и не производе правно дејство Споразум о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-1305/2011-07 од 19.03.2012. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиљи на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште па до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште од 19.03.2012. године, за преузето градско грађевинско земљиште на 1/3 идеалног дела, ближе наведено у овом ставу изреке, од ранијег власника овде тужиље исплати износ од 362.440,00 динара са законском затезном каматом од 29.11.2021. године као дана пресуђења до исплате, док је одбијен тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила камату на досуђени износ од 19.03.2012. године до 28.11.2021. године. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 174.066,76 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 528/2022 од 13.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом, обавезујућем делу става трећег и у ставу четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав споразум о накнади (за експроприсано пољопривредно земљиште) од 19.03.2012. године, који је тужилца закључила са туженим и обавезан је тужени да исплати тужилци разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 3. зони према важећем Генералном урбанистичком плану Града Враћа („Службени гласник Града Враћа“ бр. 7/2010), као и према Просторном плану подручја инфраструктурног коридора Београд-Ниш-граница РМ („Службени гласник РС“, бр. 77/02... и 102/10), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то су Просторни план подручја инфраструктурног коридора Београд-Ниш-граница РМ и Генерални урбанистички план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 26.07.2017. године, а на рочишту за главну расправу одржаном 29.11.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 362.440,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, од 117,5814 динара за 1 евро, представља динарску против-вредност 3.082,46 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**